

Worship

By Elder D. Todd Christofferson
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Поклоніння

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

April 2025 general conference

What does worshipping God mean for you and me?

“Now when Jesus was born in Bethlehem of Judea in the days of Herod the king, behold, there came wise men from the east to Jerusalem, saying, Where is he that is born King of the Jews? for we have seen his star in the east, and are come to worship him.”

The Magi, as they are sometimes called, were wise in seeking to find and worship the Messiah. For them, worshipping meant falling down before Him and offering Him gifts of gold and precious, fragrant spices.

What does worshipping God mean for you and me?

When we think of worship, our thoughts typically turn to the ways we show religious devotion both privately and in Church services. As I have considered the matter of worshipping our Heavenly Father and His Beloved Son, our Savior, four concepts have come to mind: first, the actions that constitute our worship; second, the attitudes and feelings that figure into our worship; third, the exclusivity of our worship; and fourth, the need to emulate the Holy Beings that we worship.

First, the Actions That Constitute Our Worship

One of the most common and important forms of worship is to gather in a consecrated space to perform acts of devotion. The Lord says, “And that thou mayest more fully keep thyself

А що для вас і для мене означає поклонятися Богу?

“Коли ж народився Ісус у Віфлеємі Юдейським, за днів царя Ірода, то ось мудреці прибули до Єрусалиму зо сходу, і питали: “Де народжений Цар Юдейський? Бо на сході ми бачили зорю Його, і прибули поклонитись Йому”.

Волхви, як їх часом називають, були мудрецами, які прагнули знайти Месію і поклонитись Йому. Для них поклоніння означало схилитися перед Ним і принести в дар золото й дорогоцінні пахощі.

А що для вас і для мене означає поклонятися Богу?

Коли ми думаємо про поклоніння, то зазвичай маємо на увазі те, у який спосіб ми виявляємо свою релігійну відданість як приватно, так і під час церковних богослужінь. Розмірковуючи про поклоніння Небесному Батьку та Його улюбленому Сину, нашому Спасителю, мені спали на думку чотири поняття: перше, складові нашого поклоніння; друге, ставлення і почуття, якими супроводжується наше поклоніння; третє, винятковість нашого поклоніння і четверте, необхідність наслідування Священних Істот, Яким ми поклоняємося.

Перше, складові нашого поклоніння

Серед найпоширеніших і найважливіших форм поклоніння є збирання в освяченому приміщенні для виконання акту поклоніння. Господь сказав: “І щоб ти міг повніше утри-

unspotted from the world, thou shalt go to the house of prayer and offer up thy sacraments upon my holy day.” This is, of course, our primary motivation in building chapels. But, if necessary, a non-dedicated space will do if we can invest it with some degree of sanctity.

Most important is what we do when we gather on the Lord’s day. Of course, we dress as best we can according to our means—not extravagantly but modestly in a way to signal our respect and reverence for Deity. Our conduct is similarly reverent and respectful. We worship by joining in prayer; we worship by singing hymns (not just listening to but singing the hymns); we worship by instructing and learning from one another. Jesus says, “Remember that on this, the Lord’s day, thou shalt offer thine oblations [meaning thine ‘offerings ... of time, talents, or means, in service of God and fellowman’] and thy sacraments unto the Most High, confessing thy sins unto thy brethren, and before the Lord.” We come together not to entertain or be entertained—as by a band, for instance—but to remember Him and be “instructed more perfectly” in His gospel.

At the most recent general conference, Elder Patrick Kearon reminded us that “we do not gather on the Sabbath simply to attend sacrament meeting and check it off the list. We come together to worship. There is a significant difference between the two. To attend means to be present at. But to worship is to intentionally praise and adore our God in a way that transforms us!”

Devoting our Sabbaths to the Lord and His purposes is itself an act of worship. Some years ago, then-Elder Russell M. Nelson observed: “How do we hallow the Sabbath day? In my much younger years, I studied the work of others who had compiled lists of things to do and things not to do on the Sabbath. It wasn’t until later that I learned from the scriptures that my conduct and my attitude on the Sabbath constituted a sign between me and my Heavenly Father [see Exodus 31:13; Ezekiel 20:12, 20]. With that understanding, I no longer needed lists of dos and don’ts. When I had to make a decision whether or not

мувати себе незаплямованим від світу, ходи в дім молитви і піднось свої священнодійства в Мій святий день”. Це, звичайно, основна причина того, чому ми будуємо каплиці. Але при необхідності можна використовувати й неосвячені приміщення, якщо ми зможемо певною мірою вдихнути в них святість.

Найважливіше, це що ми робимо, коли збираємося в Господній день. Звичайно, ми одягаємося в найкращий одяг, який можемо собі дозволити — не екстравагантний, але скромний, щоб виявити повагу і благоговіння до Божества. Відповідно до цього наша поведінка також має бути благоговійною і шанобливою. Під час поклоніння ми разом молимося, співаємо гімни (не лише слухаємо, але й співаємо гімни); ми поклоняємося, наставляючи одне одного і навчаючись одне від одного. Ісус сказав: “Пам’ятай, що в цей, Господній день, ти маєш нести свої жертвування [мається на увазі “жертвування часом, талантами чи майном заради служіння Богу і ближнім”] і свої священнодійства до Всевишнього, сповідуючись у своїх гріхах своїм братам і перед Господом”. Ми збираємося не лише для того, щоб розважати і розважатися — наприклад, виступом музичного гурту, — але щоб пам’ятати Його і щоб нас було “навчено досконаліше” Його євангелії.

Під час попередньої генеральної конференції старійшина Патрик Керон нагадав нам, що “ми збираємося в Суботній день не для того, щоб просто відвідати причасні збори і викреслити це зі свого списку справ. Ми збираємося, щоб поклонятися. Між цими двома поняттями існує суттєва різниця. Відвідувати означає бути присутніми. Апоклонятися — це свідомо прославляти й шанувати нашого Бога так, щоб це змінювало нас!”

Посвячення своїх Суботніх днів Господу та Його цілям саме по собі є актом поклоніння. Кілька років тому, на той час ще старійшина, Рассел М. Нельсон, сказав: “Як мислять про Суботній день? Коли я був значно молодшим, я вивчав складені іншими людьми списки того, що слід і чого не слід робити в Суботу. І лише пізніше я дізнався з Писань, що моя поведінка в Суботній день і моє ставлення до нього служило знаком між мною і моїм Небесним Батьком [див. Вихід 31:13; Єзекііль 20:12, 20]. Маючи це розуміння, мені більше не потрібен був список того, що треба

an activity was appropriate for the Sabbath, I simply asked myself, 'What sign do I want to give to God?'

Worship on the Lord's day is marked by a particular focus on the great atoning sacrifice of Jesus Christ. We appropriately and specially celebrate His Resurrection at Easter but also every week as we partake of the sacramental emblems of His Atonement, including His Resurrection. For the penitent, partaking of the sacrament is the highlight of Sabbath worship.

Worshipping together as "the body of Christ" has unique power and benefits as we teach, serve, and sustain one another. Interestingly, one recent study found that those who view their spiritual lives as entirely private are less likely to prioritize spiritual growth, or to say their faith is very important, or to have regular devotional time with God. As a community of Saints, we strengthen each other in worship and in faith.

Even so, we cannot forget the daily acts of worship that we engage in individually and at home. The Savior reminds us, "Nevertheless thy vows shall be offered up in righteousness on all days and at all times." One sister wisely observed, "I cannot think of a more profound way to worship God than to welcome His little ones into our lives and care for them and teach them His plan for them."

Alma and Amulek taught the Zoramites who had been banned from their synagogues to worship God not merely once a week but always and "in whatsoever place ye may be in." They spoke about prayer as worship:

"Ye must pour out your souls in your closets, and your secret places, and in your wilderness.

"Yea, and when you do not cry unto the Lord, let your hearts be full, drawn out in prayer unto him continually."

They also spoke of searching the scriptures, bearing testimony of Christ, performing charitable acts and service, receiving the Holy Ghost, and living in thanksgiving daily. Consider that thought: "living in thanksgiving daily." It speaks to my second concept:

і чого не треба робити. Коли мені потрібно було прийняти рішення, чи є якась справа прийнятною для Суботи, я просто запитував себе: "Який знак хочу подати Богові?"

Поклоніння в Господній день відзначається особливою увагою до великої викупительної жертви Ісуса Христа. Ми належно і особливим чином святкуємо Його Воскресіння на Великдень, але також кожного тижня, коли причащаємося символами Його Спокути, зокрема і Воскресіння. Для того, хто кається, причастя є кульмінацією поклоніння в Суботній день.

Коли ми поклоняємося разом як "тіло Христове", то здобуємо унікальну силу і користь, навчаючи, підтримуючи і служачи. Цікаво те, що під час нещодавніх досліджень було виявлено, що ті, хто вважає своє духовне життя виключно приватною справою, менш схильні ставити на перше місце духовне зростання, чи вважати свою віру дуже важливою, чи регулярно присвячувати час спілкуванню з Богом. Як громада ми, святі, зміцнюємо одне одного у поклонінні та вірі.

І при цьому нам не слід забувати щоденних актів поклоніння, до яких ми долучаємося кожен індивідуально і сім'ями. Спаситель нагадує нам: "Проте твої обітниці мають підноситися в праведності в усі дні і в усі часи". Одна сестра мудро зауважила: "Я не можу уявити більш значущого способу поклоніння Богові, ніж запрошувати у своє життя Його маленьких і дбати про них та навчати про Його план для них".

Алма і Амулек навчали зорамітців, яким заборонили входити до синагог, поклонятися Богові не лише раз на тиждень, але завжди, "в якому б місці [вони] не були". Вони казали, про молитву, як про поклоніння:

"Ви повинні виливати душі ваші у ваших комірчинах, і ваших таємних місцях, і у вашій пустині.

Так, і коли ви не волаєте до Господа, нехай ваші серця будуть сповнені, спрямовані в молитві до Нього постійно".

Вони також казали, що слід вивчати Писання, свідчити про Христа, бути милосердними і служити, отримати Святого Духа і жити в щоденному дякуванні. Поміркуймо над цими словами: "жи[ти] в дякуванні щоденному". Це підводить нас до другого принципу.

The Attitudes and Feelings Inherent in Worship

Feeling and expressing gratitude to God are, in fact, what infuses worship with a sense of joyful renewal as opposed to seeing it as just one more duty.

True worship means loving God and yielding our will to Him—the most precious gift we can offer. When asked which was the great commandment in all the law, Jesus replied, “Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart, and with all thy soul, and with all thy mind.” He also called this the first commandment.

This was the pattern of Jesus’s own worship of the Father. His life and His atoning sacrifice were dedicated to the glory of the Father. Poignantly we remember Jesus’s heartrending plea in the midst of unimaginable suffering and anguish: “O my Father, if it be possible, let this cup pass from me,” but then His submissive “nevertheless not as I will, but as thou wilt.”

Worship is striving to follow this perfect example. We will not attain perfection in this course overnight, but if each day we “offer for a sacrifice unto [Him] a broken heart and a contrite spirit,” He will again baptize us with His Spirit and fill us with His grace.

Third, the Exclusivity of Our Worship

In the first section of the Doctrine and Covenants, the Lord pronounces this indictment of the world:

“They have strayed from mine ordinances, and have broken mine everlasting covenant;

“They seek not the Lord to establish his righteousness, but every man walketh in his own way, and after the image of his own god, whose image is in the likeness of the world.”

It is good for us to remember the example of the three Jewish young men Hananiah, Mishael, and Azariah, carried captive to Babylon not long after Lehi and his family left Jerusalem. A Babylonian officer renamed them Shadrach, Meshach, and Abed-nego. Later, when these three refused to worship an image set up by King Nebuchadnezzar, he commanded that they be thrown into

Ставлення і почуття, якими супроводжується наше поклоніння

Почуття і вияв вдячності Богові — це, власне, те, що допомагає сприймати поклоніння як радісне оновлення, а не як ще один обов’язок.

Поклонятися по-справжньому — це любити Бога і підкорювати свою волю Його волі — найдорогоцінніший дар, який ми можемо запропонувати. Коли в Ісуса запитали, яка найбільша заповідь в усьому законі, Він відповів: “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою”. Він також назвав її першою заповіддю.

Таким був взірець поклоніння Батькові, якого дотримувався Сам Ісус. Його життя і викупительна жертва були присвячені славі Батька. Ми з трепетом згадуємо сповнене розпачу благання Ісуса у миті неймовірних страждань і скорботи: “Отче Мій, коли можна, нехай обмине ця чаша Мене”. А потім він покійно додав: “Та проте, — не як Я хочу, а як Ти”.

Поклонятися — це намагатися наслідувати цей досконалий приклад. Ми не досягнемо досконалості в цій справі за один день, але якщо кожного дня ми будемо “прин[осити] в жертву [Йому] скрушене серце і упокорений дух”, Він знову буде христити нас Своїм Духом і сповнювати Своєю благодаттю.

Третє, винятковість нашого поклоніння

У першому розділі Учення і Завітів Господь виголошує таке звинувачення світові:

“Вони відійшли від Моїх обрядів і порушили Мій вічний завіт;

Вони не шукають Господа, щоб установити Його праведність, але кожна людина йде своїм власним шляхом і за образом свого власного бога, чий образ є подобою світу”.

Було б добре нам пригадати приклад трьох юдейських юнаків: Ананії, Мисаїла та Азарії, яких привели в полон до Вавилону невдовзі після того, як Легій та його сім’я залишили Єрусалим. Вавилонський чиновник дав їм інші імена: Шадрех, Мешах і Авед-Него. Пізніше, коли всі троє відмовилися поклонятися бовванові, встановленому царем

a burning fiery furnace, saying to them, “And who is that God that shall deliver you out of my hands?”

You will recall their bold answer:

“Our God whom we serve is able to deliver us from the burning fiery furnace, and he will deliver us out of thine hand, O king.

“But if not, be it known unto thee ... that we will not serve thy gods, nor worship the golden image which thou hast set up.”

The furnace was so hot that it killed those who threw them into it, but Shadrach, Meshach, and Abed-nego were unharmed. “Then Nebuchadnezzar spake, and said, Blessed be the God of Shadrach, Meshach, and Abed-nego, who hath ... delivered his servants that trusted in him, ... and yielded their bodies, that they might not serve nor worship any god, except their own God.” They trusted in Jehovah for deliverance, “but if not,” that is, even if God in His wisdom did not prevent their death, yet they would remain true to Him.

Whatever takes precedence over worship of the Father and the Son becomes an idol. Those who reject God as the source of truth, or disavow any accountability to Him, in effect substitute themselves as their god. One who places loyalty to a party or cause ahead of divine direction worships a false god. Even those who purport to worship God but do not keep His commandments are walking in their own way: “They draw near to me with their lips, but their hearts are far from me.” The object of our worship is exclusively “the only true God, and Jesus Christ, whom [He] hast sent.”

Finally, the Need to Emulate the Father and the Son

Ultimately, how we live may be the best, most genuine form of worship. Showing our devotion means emulating the Father and the Son—cultivating Their attributes and character in ourselves. If, as the saying goes, imitation is the sincerest form of flattery, then we might say with respect to Deity, emulation is the sincerest form of veneration. This suggests an active, sustained effort on our part to seek holiness. But becoming more Christlike is also the natural outcome of our acts

Навуходоносором, він наказав укинути їх до палахкотючої огненної печі зі словами: “Хто той Бог, що врятує вас від моїх рук?”

Ви пригадуєте їхню сміливу відповідь?

“Якщо наш Бог, Якому ми служимо, може врятувати нас з палахкотючої огненної печі, то Він урятує й з твоєї руки, о царю!

А якщо ні, нехай буде тобі, о царю, знане, що богам твоїм ми не служимо, а золотому бовванові, якого ти поставив, не будемо поклонятися!”

Піч була настільки розжарена, що загинули навіть ті, хто вкидав їх до неї, однак Шадрах, Мешах і Авед-Него були неушкоджені. “Навуходоносор заговорив та й сказав: “Благословенний Бог Шадраха, Мешаха та Авед-Него, що... врятував Своїх рабів, які надіялися на Нього. І вони... дали свої тіла на огонь, аби не служити й не кланятися іншому богові, крім Бога свого”. Вони довірилися Єгови, що Він їх визволить, “а якщо ні”, тобто навіть якщо Бог у Його мудрості не відверне їхню загибель, вони все одно залишаться Йому вірними.

Все, чому віддається перевага над поклонінням Батьку і Сину, стає ідолом. Ті, хто не вважають Бога джерелом істини або відмовляються від будь-якої відповідальності перед Ним, насправді самі для себе стають богом. Той, хто ставить на перше місце не божественне скерування, а відданість якійсь партії або справі, поклоняється хибному богові. Навіть ті, хто заявляє, що поклоняється Богові, але не дотримується Його заповідей, — ідуть своїми шляхами: “Вони наближаються до Мене своїми вустами, але їхні серця далеко ухилилися від Мене”. Предметом нашого поклоніння має бути єдиний Бог правдивий та Ісус Христос, Якого Він послав.

І останнє, необхідність наслідувати Батька і Сина

Зрештою наш спосіб життя може бути найкращим, найщирішим способом поклоніння. Виявляти відданість — це наслідувати Батька і Сина, розвиваючи в собі їхні якості та риси характеру. Якщо, як кажуть, копіювання поведінки — це найвідвертіша форма лестощів, то стосовно Божества можна сказати, що наслідування — це найщиріша форма поклоніння. Це з нашого боку передбачає активне, невинне зусилля прагнути святості.

of worship. Elder Kearon's phrase cited earlier about worshipping "in a way that transforms us" is significant. True worship is transformative.

This is the beauty of the covenant path—the path of worship, love, and loyalty to God. We enter that path by baptism, pledging to take upon us the name of Christ and to keep His commandments. We receive the gift of the Holy Ghost, the messenger of the Savior's grace that redeems and cleanses us from sin as we repent. We could even say that in repenting we are worshipping Him.

There follow additional priesthood ordinances and covenants made in the house of the Lord that further sanctify us. The ceremonies and ordinances of the temple constitute an elevated form of worship.

President Russell M. Nelson has emphasized that "every man and every woman who participates in priesthood ordinances and who makes and keeps covenants with God has direct access to the power of God." This is not only a power we draw upon to serve and to bless. It is also the divine power that works in us to refine and purify us. As we walk the covenant path, the sanctifying "power of godliness is manifest" in us.

May we, as the ancient Nephites and Lamanites, "fall down at the feet of Jesus, and ... worship him." May we, as commanded by Jesus, "fall down and worship the Father in [the] name [of the Son]." May we receive the Holy Spirit and yield our hearts to God, have no other gods before Him, and as disciples of Jesus Christ, emulate His character in our own lives. I testify that as we do, we will experience joy in worship. In the name of Jesus Christ, amen.

А якщо ми стаємо більше подібними до Христа, то це також природний наслідок нашого поклоніння. Фраза старійшини Керона, яку я раніше навів про поклоніння — "так, щоб це змінювало нас" — є важливою. Справжнє поклоніння змінює.

У цьому краса шляху завітів — шляху поклоніння, любові та вірності Богові. Ми ступаємо на той шлях, коли хрестимося, даємо обіцяння взяти на себе ім'я Христа і дотримуватися Його заповідей. Ми отримуємо дар Святого Духа, послання Спасителевої благодаті, Який викупляє і очищує нас від гріха, коли ми каємося. Ми можемо навіть сказати, що коли каємося, то поклоняємося Йому.

Після цього відбуваються інші обряди священства й укладаються завіти в домі Господа, які ще більше нас освячують. Церемонії та обряди храму є вищою формою поклоніння.

Президент Рассел М. Нельсон наголошував, що "у всіх чоловіків і жінок, які беруть участь в обрядах священства і укладають завіти з Богом та дотримуються їх, є прямий доступ до сили Бога". Це не лише сила, на яку ми покладаємося, щоб служити і благословляти. Це також божественна сила, яка діє в нас, аби покращувати й очищувати нас. Отже у нашому просуванні шляхом завітів освячувальна "сила божественності" проявляється в нас.

Тож разом із нефійцями й ламанійцями давнини "припа[дімо] до ніг Ісуса і поклон[і]мося Йому". І, як і заповідав Ісус, "поклон[я]ймося Батькові в ім'я [Сина]". Отримаймо Святого Духа і віддаймо свої серця Богові, не маймо інших богів перед Ним і, як учні Ісуса Христа, наслідуймо Його характер у власному житті. Я свідчу: якщо ми так будемо робити, то відчуємо радість поклоніння. В ім'я Ісуса Христа, амінь.